

Jean-Francois Nahmias

Mũi tên thứ tư

Thanh tra Amedeo Virelli - thuộc đội cảnh sát tỉnh Foggia, miền Nam nước Italia - chăm chú nhìn chiếc xe hơi Alfa-Romeo lật nghiêng trên quốc lộ Bari. Tai nạn diễn ra vào buổi trưa ngày 18-4. Tài xế ko kiểm soát được tay lái, đã đâm xe luôn xuống hào nước sâu 1,5m. Tất cả đều có vẻ bình thường. Thượng sĩ Baria chọt cúi xuống và rút ra - từ chiếc xe - một vật thôn dài: "Đây là lý do". Thanh tra Virelli cẩn thận cầm lấy vật ấy: một mũi tên. Ông khẽ nói: "Tài xế chết vì mũi tên này ư?". Barla cắn chặt răng: "Vâng, nhưng một cách gián tiếp. Nó làm vỡ kính và tài xế lạc tay lái".

Virelli ngẩng lên: "Anh hãy thử tìm hiểu vùng này, quanh đây có trường học hay nhà trẻ gì chẳng?". Barla mỉm cười: "Một đứa trẻ ko thể gây ra tai nạn này được thưa ngài thanh tra. Ngày xưa tôi từng là vận động viên bắn cung mà. Bắn vỡ kính xe như thế này phải là người lớn, cây cung phải rất cứng". "Một mũi tên lạc chẳng?". "Có thể là một kẻ bị bệnh tâm thần. Nhưng để bắn vỡ kính xe thì hẳn phải đứng ở khoảng cách khá gần".

Năm ngày sau, lại một tai nạn xảy ra trên quốc lộ đi Naples, thê thảm hơn nhiều. Lần này, mũi tên đi xuyên qua kính xe, chọc thủng mắt và sọ của tài xế. Bà vợ ông ta ngồi cạnh tay lái cũng chết vì xe lật. Ngày 1-5, một chiếc xe Fiat nhỏ lại đâm sầm vào gốc cây ven đường. Cốp trước bên phải bị

thùng do một mũi tên cắm vào. Mọi người căng thẳng chờ đợi mũi tên thứ tư...

Ngày 12-5, thanh tra Virelli và thượng sĩ Barla lại đứng trước một chiếc xe. Tài xế chết như những người trước. Nhưng lần này, có cái gì đó khác. Bị kích ko xảy ra trên đường quốc lộ nữa, mà trong rừng. Chiếc xe nằm gần một bụi rậm lúc mũi tên bay đến. Nó xuyên qua cửa xe đang mở, cắm vào phía trái cổ nạn nhân và nhú ra ở tai phải. Nhân chứng: bà vợ của nạn nhân tên là Laura Dolci. Chồng bà-ông Alberto Dolci - 40 tuổi, nhân viên hành chính, rủ bà đi dã ngoại ngày chủ nhật. Hai vợ chồng ăn trưa trong khu rừng ấy. Xong xuôi, Alberto lên xe còn Laura thì lom khom hái hoa dại. Đúng lúc ấy, bà nghe tiếng mũi tên xé gió, hoặc hai tiếng, vì hình như lần đầu hung thủ đã bắn trượt. Laura chạy đến xe thì chồng bà đã chết...

Ngay hôm sau, thanh tra Virelli đến nhà Laura để nắm thêm chi tiết. Bà ta sống trong khu tập thể ở trung tâm Foggia. Laura đang khủng hoảng dữ dội. Bà ta nức nở: "Khủng khiếp quá, thưa ông. Lúc nào, tôi cũng thấy chồng tôi với... mũi tên ấy". Virelli khẽ phẩy tay: "Rất tiếc phải làm phiền bà, nhưng nhiệm vụ của tôi là thế. Phải tóm bằng được con quái vật này, bà hiểu chứ?". "Vâng. Nhưng tôi chẳng giúp được gì ông đâu". "Bà ko hề thấy gì ư?". "Vâng. Lúc đó, tôi đang hái hoa. Tôi ở gần đấy thôi, nhưng cây cối um tùm lắm, ko thể thấy gì cả...". "Hắn đã rình rập ông bà rồi đấy. Trước khi xảy ra tai nạn, bà ko thấy gì khác lạ sao?". "Hoàn toàn ko". "Còn ông nhà?". "Cũng thế. Anh ấy rất vui. Chúng tôi cười đùa suốt mùa". Và Laura lại khóc tức tưởi...

Bốn ngày sau, thượng sĩ Barla trình bản báo cáo lên thanh tra Virelli. Một cách ko chính thức, Virelli vẫn yêu cầu Barla đi cạnh trong những vụ án rắc rối, vì anh ta nhanh nhạy hơn cả. Barla nói ngay: "Thưa thanh tra điều tôi quan tâm là mũi tên thứ nhất đã bắn hụt và ghim ngay vào cửa xe bên

trái". "Anh biết được hướng đi của nó chưa?". "Ko ạ vấn đề là vận tốc của nó". "Vận tốc?". "Vâng, vận tốc rất lớn. Mũi tên đã gãy vụn còn cửa xe cũng bị thủng". Virelli nhú mày: "XIn lỗi, nhưng Barla ạ, tôi ko hiểu anh nói gì". "Thưa thanh tra, theo kinh nghiệm của tôi, chính xác là kiến thức bắn cung của tôi, thì một mũi tên đi nhanh và mạnh như vậy chỉ có thể xuất phát từ một cự ly rất gần, tối đa là 5m". Virelli gật gù, vì nắm ngay được sự việc: "Tại sao lần này, hấn lại bắn dở đến thế nhỉ?". Barla bật dậy: "Vâng chính thế. Ba lần gậy án trước, hấn bắn chính xác đến mức khủng khiếp, nhất là lần xuyên thủng mắt nạn nhân và lần xuyên thủng bánh xe và cả hai lần ấy, xe đều đang chạy. Mục tiêu di động mà còn thế. Đàng này, cách một mục tiêu cố định có vài mét, mà phải bắn những hai lần!". "Hay là do hấn xúc động quá chăng?". "Ko ạ, lần này, hung thủ là kẻ khác. Một kẻ lợi dụng chuỗi tai nạn giống nhau để tung hoả mù".

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Virelli ngẩng lên: "Anh đã tìm ra dấu vết gì chưa?". Barla mỉm cười: "Ông Alberto có một cô nhân tình". Virelli ngẩng lên: "à có lẽ bà Laura đã nghe tin về một tên sát nhân chuyên bắn cung, nên đã mua một cây cung. Có thể bà ta cũng có nhân tình và cả hai đã sắp xếp để giết ông Alberto...". "Chưa hấn ạ. Tôi ko tìm ra dấu vết nào chứng tỏ bà Laura có nhân tình. Điều đáng nói là bà ta rất cao lớn và khỏe?". "Vậy có nghĩa là tự tay bà ta đã buông cung?". "Chính xác. Co nhiều phụ nữ chơi môn bắn cung". Virelli liếc nhìn đồng hồ: "Một giờ nữa, người ta sẽ mai táng Alberto. Tôi sẽ đến đây hỏi bà quả phụ vài câu xem sao". Virelli và Barla đều lặng lẽ quan sát bà Laura đang đứng hàng đầu, giữa nghĩa trang Foggia đầy người. Đúng ra, họ quan sát thể hình của bà Laura, vì từ đầu đến chân bà ta được đầy một lớp voan đen. Trong lúc vị linh mục đang cầu nguyện, Laura cứ lảo đảo và những người bên cạnh phải đỡ lấy bà ta. Virelli thì thảo "Nếu bà ta là thủ phạm thì tôi xin nói thêm: một đại kịch sĩ! Giờ phút này mà cứ tỉnh khô

như thế!". Barla cũng thì thào: "Vâng tỉnh khô để nhằm vào cổ chồng".

Đúng lúc đó, câu chuyện bị cắt ngang. Một tiếng rít bật lên, ngay sau đó là một tiếng kêu hoảng sợ. Laura chúi về phía trước và ngã nhào vào cái huyệt đang mở.

Virelli nhảy bổ đến, rẽ phắt đám đông và ko tìm được tiếng kêu thảng thốt. Một mũi tên xuyên qua cổ Laura, ngập gần nửa, ló ra cổ họng. Lúa ngã sấp trên quan tài. Có rất nhiều cảnh sát mai phục trong nghĩa trang thê mà...

Virelli gào lên: "Hắn đang ở đây đừng để hắn thoát".

Thượng sĩ Barla là người phản ứng đầu tiên. ANh đã thoáng thấy một bóng người đang vụt ra từ một hầm mộ phía cuối đoàn tang lễ. Trong tích tắc, Barla đã nhảy bổ về phía hắn và tra còng. Đó là một gã thanh niên trạc 25 tuổi. Hắn chẳng có vẻ gì là điên loạn vì trả lời khúc chiết mọi câu hỏi của Virelli

- Tại sao anh làm thế? Những lần trước cũng chính anh bắn phải ko?

- Ba lần đầu đúng là tôi. Nhưng lần thứ tư là bà ta, ko phải tôi! Bà ta đã giết chồng và muốn vu vạ cho tôi. Đâu có thể thế được. Tôi phải trừng phạt bà ta...

Virelli nhìn gã. Vâng, chính gã cũng hiểu rằng Laura là thủ phạm. Ko hện mà nên, cả hai đều đến đây. Virelli đến để bắt Laura, còn gã đến để trừng phạt...

Virelli đi sau gã. Chẳng còn gì nữa, ngoài cái xác đen ngòm của Laura, bị mũi tên cắm thẳng vào quan tài chồng, mũi tên của kẻ suýt bị gieo vạ trong lần thứ tư...

Nguồn:

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003